

Projekt

**UCHWAŁA NR .....  
RADY MIEJSKIEJ W ŚWIEBODZICACH**

**z dnia ..... 2018 r.**

**w sprawie nadania nazwy Skwer imienia inżyniera Stanisława Tynowskiego**

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym ( Dz.U. z 2018 r. poz. 994 ze zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1. Nadaje się nazwę Skwer imienia inżyniera Stanisława Tynowskiego obszarowi położonemu przy ul. Biskupa Ignacego Krasickiego w Świebodziach którego położenie szczegółowo określa załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Świebodzice.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Burmistrz Miasta

  
Bogdan Koźuchowicz

Lilla Gruntkowska

  
RADCA PRAWNY  
KRS 444

## Uzasadnienie

Pismem z dnia 09.05.2018. Spółka z o.o. Schneider Electric zwróciła się do władz lokalnych z prośbą o wskazanie miejsca, godnego uhonorowania pierwszego, zasłużonego, dyrektora zakładu inż. Stanisława Tynowskiego. Z inicjatywą wyszli zarówno pracownicy jak i Zarząd Spółki, deklarując jednocześnie propozycję ufundowania w tym miejscu, na koszt spółki, tablicy pamiątkowej. W ocenie Gminy inicjatywa uhonorowania, osób budujących podwaliny polskiego przemysłu po wojnie, na terenach odzyskanych przez Polskę oraz osoby zasłużonej dla rozwoju polskiej myśli technicznej, zasługuje na uwzględnienie, stąd wyznaczono obszar przy ul. Biskupa Ignacego Krasickiego, który nosił będzie nazwę Skwer inżyniera Stanisława Tynowskiego.

Inżynier Tynowski urodził się we Lwowie 01.09.1910 roku gdzie odebrał staranne wykształcenie zarówno muzyczne jak i techniczne. Ukończył wydział mechaniczno-elektryczny Politechniki Lwowskiej uzyskując dyplom magistra inżyniera elektryka. W czasie wojny pracował jako muzyk w Filharmonii Lwowskiej grając w orkiestrze symfonicznej, a jako multiinstrumentalista grał na skrzypcach, wiolonczeli i pianinie. Odybył czynną służbę wojskową (w latach 1936/1937) w Szkole Podchorążych w Zegrzu, i otrzymał stopień plutonowy podchorąży. Zmobilizowany w sierpniu 1939 roku został przydzielony do Sztabu Łączności DOKP Lwów, gdzie pracował do chwili zajęcia Lwowa przez wojska sowieckie. Po zawarciu układu polsko-sowieckiego o formowaniu Armii Polskiej w ZSRR (14.07.1941r.) Stanisław Tynowski wstąpił (17.12. 1941r.) do Armii Polskiej gen. Andersa. Służył w jednostkach Armii Polskiej w ZSRR jako dowódca plutonu i oficer łączności. W tym czasie brał czynny udział w szkoleniu technicznym żołnierzy wojsk łączności jako wykładowca radiotechniki i znajomości sprzętu radiotechnicznego. Ewakuowany wraz z Armią z ZSRR w sierpniu 1942 roku przebywał cały czas w wojsku, początkowo w kompanii orkiestry, a od 17 lutego 1942 w kompanii łączności 7. Dywizji Piechoty jako dowódca plutonu i oficer łączności. Przeszedł cały szlak bojowy tej armii; był na Środkowym Wschodzie, w Iranie, Palestynie, Egipcie i pod Monte Cassino. Po zakończeniu działań wojennych, w czasie pobytu we Włoszech i w Wielkiej Brytanii (1945-1946) pozostał w oddziale liniowym (5-ty Batalion Łączności), był instruktorem i wykładowcą w Szkole Radiotechnicznej 2-go Korpusu w Polskim Centrum Wyszkozenia Łączności. Wówczas rozpoczął też swoją pierwszą działalność naukową, obejmującą koreferaty, tłumaczenia literatury angielskiej i włoskiej z zakresu radiotechniki i fizyki, a także opracowania skryptów do nauki podstaw radiotechniki oraz z zakresu taktyki łączności samolotów z ziemią. Działalność wojskowa przyniosła Stanisławowi Tynowskiemu szereg odznaczeń polskich i brytyjskich.: Odznakę 5-tej Kresowej Dywizji Piechoty, Krzyż Walecznych, Srebrny Krzyż Zasługi z mieczami, Medale brytyjskie o charakterze ogólnym (Brytyjski Medal Wojny 1939-1945, Gwiazda Afryki, Gwiazda Italii, Gwiazda za Wojnę) Medal Wojska (Polska Swemu Obrońcy) i inne. Zwolniony z Polskich Sił Zbrojnych 10. 02. 1947 roku. Stanisław Tynowski był jednym z nielicznych, bardzo cenionych, fachowców na Ziemiach Zachodnich. Po powrocie do kraju włączył się z pełnym zaangażowaniem w dzieło budowy przemysłu elektrotechnicznego, poświęcając swoją wiedzę i doświadczenie zagadnieniom konstrukcji i produkcji aparatury do zabezpieczeń elektroenergetycznych i automatyki. Pracę w Świebodzicach, rozpoczął 22.05.1947r. w fabryce RIBAU – późniejsze SAE i Zakłady Aparatury Elektrycznej Mera-Refa – gdzie pracował do 1965 roku, początkowo jako kierownik działu studiów i kierownik produkcji (1947-1948), następnie jako dyrektor zakładu (1949-1950), główny konstruktor (1950-1964) i doradca techniczny (1964-1965). Stał się jednym z głównych organizatorów Zakładów Przekazników, ich budowniczym oraz projektantem planowej rozbudowy. Jako główny konstruktor Stanisław Tynowski opracował, skonstruował oraz wdrożył do produkcji bogaty asortyment przekazników różnego typu i konstrukcji dla automatyki elektroenergetycznej i przemysłowej. Były to między innymi przekazy gazowo podmuchowe, pomocnicze, czasowe, różnicowe, kierunkowe,

odcinacze prądowe, przekaźniki do samoczynnego załączania linii. Przekazniki powyższe zyskały sobie powszechne uznanie w kraju pod względem rozwiązań konstrukcyjnych i jakości technicznej i były eksportowane za granicę. Podczas prac nad nowymi konstrukcjami przekaźników opracował i zgłosił do Urzędu Patentowego szereg patentów i wniosków racjonalizatorskich. W fabryce w Świebodzicach od pierwszych chwil brał czynny udział w przygotowaniu pierwszych fachowców oraz w organizowaniu kursów i Zawodowej Szkoły Przemysłowej, działając równocześnie jako nauczyciel – wykładowca. Od roku akademickiego 1949/1950 Stanisław Tynowski prowadził działalność naukową i dydaktyczną na Politechnice Wrocławskiej. Współdziałał w organizowaniu laboratorium przekaźnikowego Politechniki Wrocławskiej. Prowadził także wykłady na temat konstrukcji przekaźników i urządzeń automatyki oraz kierował pracami dyplomowymi w tej dziedzinie. Na ten okres jego pracy dydaktycznej przypada około 50 zakończonych prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich z kierunku konstrukcji przekaźników do układów zabezpieczeń i automatyki oraz ponad 30 modeli aparatów. Współpracował także z redakcjami czasopism technicznych poświęconych energetyce polskiej - „Przegląd Elektrotechniczny”, „Energetyka”, „Elektryka”. Był autorem wielu artykułów, referatów, katalogów „Przekazniki” i projektu Polskiej Normy „Przekazniki Elektroenergetyczne”. Stanisław Tynowski, był również działaczem Naczelnej Organizacji technicznej i Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Do Stowarzyszenia Elektryków Polskich należał od 1938 roku, a w 1949 roku doprowadził do założenia Koła Zakładowego SEP w Z.A.E. Mera-Refa. Był bardzo aktywnym członkiem SEP. Stworzył organizację i nakreślił zakres działalności Oddziału Wałbrzyskiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich. W 1953 roku został wybrany Prezesem Oddziału Wałbrzyskiego SEP i pełnił tę funkcję przez kilka lat. W okresie późniejszym przez wiele lat pełnił funkcję członka Zarządu tego Oddziału. Za wieloletnią ofiarną i wydajną pracę zawodową i społeczną został odznaczony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi a także Srebrną i Złotą Odznaką Honorową Naczelnej Organizacji Technicznej oraz Złotą Honorową Odznaką Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Stanisław Tynowski angażował się również w życie społeczne miasta, to jego pomysłem klub piłkarski Victoria zawdzięcza swoją nazwę, bowiem 10 maja 1947 roku na pokładzie statku Medina Victory Stanisław wracał z Anglii do kraju. Zmarł w pełni sił twórczych 12 maja 1965 roku, w trakcie rozpoczętej procedury nadania mu tytułu profesorskiego, spoczął na miejskim cmentarzu przy ul. Wałbrzyskiej w Świebodzicach.

Mając na uwadze szereg zasług inżyniera Stanisława Tynowskiego podjęcie niniejszej uchwały jest uzasadnione.

Lilla Brunikowska  
RADCA PRAWNY  
WL 444

